

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania H. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o prawo do renty rodzinnej w związku z chorobą zawodową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 maja 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] – w sprawie z odwołania H. R. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z. o prawo do renty rodzinnej w związku z chorobą zawodową – oddalił apelację odwołującą się od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 22 czerwca 2012 r., oddalającego odwołania H. R. od decyzji organu rentowego z dnia 29 września 2011 r., 13 października oraz z 19 października 2011 r.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego (w całości) odwołująca się zaskarżyła skargą kasacyjną. Skargę oparto na drugiej podstawie kasacyjnej określonej w przepisie art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne: „czy Sąd Apelacyjny słusznie postąpił wydając wyrok w takim stadium postępowania

dowodowego, które nie dojrzało do rozstrzygnięcia, albowiem do opinii biegłych zostały wniesione uzasadnione zarzuty, jak również został złożony wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych na okoliczność ustalenia, czy pylica płuc miała wpływ na wystąpienie u S. R. choroby nowotworowej płuc”; „w sprawie istnieje zagadnienie prawne sprowadzające się do oceny zasadności zastosowania art. 286 KPC i przeprowadzenia dowodu z opinii uzupełniającej lub przesłuchania biegłych na rozprawie, albowiem opinie zostały rzeczowo zakwestionowane w toku postępowania dowodowego, w szczególności z uwagi na fakt, że nie są one całościowe i konsekwentne”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W świetle utrwalonego orzecnictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne

polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243).

Z powyższego wynika, że skarżąca, motywując wniosek w wyżej przedstawiony sposób, nie przedstawiła w istocie zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., które miałoby świadczyć o potrzebie przyjęcia jej skargi do merytorycznego rozpoznania. Przede wszystkim brakuje – w uzasadnieniu wniosku – odpowiedniego jurydycznego wywodu, którym autor

rozpatrywanej skargi kasacyjnej wykazałby, że występuje istotne zagadnienie prawne sprawy dotyczące wskazanego przepisu art. 286 k.p.c. Zamiast tego, przedstawione kwestie sprowadzają się do prostego zaprzeczenia podstawom zaskarżonego rozpatrywaną skargą kasacyjną wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]. Autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej stawia ogólnikowe pytanie o zasadność zastosowania w sprawie przepisu art. 286 k.p.c.; nie przedstawia przy tym rzeczowej argumentacji – uwzględniającej podstawy zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji, którą przekonałby Sąd Najwyższy, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Dla wyjaśnienia spornej w sprawie kwestii – istnienia związku przyczynowego pomiędzy śmiercią męża odwołującej się a stwierdzoną u niego chorobą zawodową – Sąd pierwszej instancji przeprowadził dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy sądowych: specjalisty z zakresu chorób płuc oraz specjalisty onkologa. Na podstawie opinii biegłych lekarzy sądowych Sąd pierwszej instancji ustalił, że nie ma związku przyczynowego pomiędzy zgonem męża odwołującej się a chorobą zawodową. Sąd drugiej instancji podzielając za Sądem pierwszej instancji wnioski opinii biegłych sądowych o braku przedmiotowego związku uznał, że opinie te są spójne, logiczne i rzeczowe. Opinie biegłych nie zostały merytorycznie zakwestionowane przez apelującą się. Wobec wyjaśnienia spornej w sprawie kwestii – według Sądu drugiej instancji – nie istniała konieczność uzupełniania postępowania dowodowego sprawy.

Odmawiając przyjęcia skargi do rozpoznania Sąd Najwyższy miał na względzie wielokrotnie już powtarzane stanowisko, że sąd orzekający w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie ma obowiązku dopuszczania dowodów, zwłaszcza z opinii biegłych lekarzy tak długo, aż strona uzyska opinię odpowiadającą jej oczekiwaniom (wyroki: z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97 - OSNAPiUS 1998 nr 1, poz. 24 z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97 - OSNAPiUS 1998 nr 20, poz. 612). Należy uznać, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji były wystarczające do prawidłowego rozstrzygnięcia tej sprawy.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw